

El carrer dels records

La Teresa va sortir de l'autobús obrint el seu paraigües, i va veure la seva nova casa al carrer del fons, mentre que el camió de la mudança s'allunyava i desapareixia entre la boira de la tempesta que va caure sobre la ciutat. Quan va acabar d'entrar totes les caixes a dins de casa, va recordar que havia promès anar a visitar els seus pares quan arribés a la ciutat. Amb aquella tempesta, qualsevol s'hauria quedat a casa, però com els pares vivien a un parell de carrers d'ella, va anar-hi igualment. Va sortir de casa, va obrir el paraigües, encara moll d'abans, i va anar cap a casa dels pares. El camí era un passeig molt bonic amb una placeta al mig on sempre hi havia algun nen petit jugant. Però aquell dia, sota aquells grans núvols carregats d'aigua, no hi havia ni una sola persona. És més, tan sols van passar un parell de cotxes. Ella va seguir caminant, per aquell passeig tan i tan llarg que pensava que era infinit, així que va pensar que segur que hi hauria alguna petita drecera que estalviés la seva energia. Va buscar el primer carrer que anava cap a l'esquerra. Va parar a llegir el cartell que deia "Carrer dels records", que girava cap a l'esquerra, i hi va entrar, amb ànsies de veure als seus pares.

Una petita tenda de joguines li va cridar l'atenció. Es va apropar a l'aparador i va veure unes nines que li van portar molts records.

Quan ella era petita, passava hores i hores jugant al mas dels seus avis amb unes nines idèntiques a les que havia vist a la tenda. Els estius, sempre passava els dies al mas o bé al barri dels seus avis, ja que en aquells temps, hi havien moltes festes i s'organitzaven moltes fires amb atraccions i parades per a nens petits, i allí es on va comprar les nines.

Quan se'n va adonar que havien passat quasi cinc minuts, va seguir el seu camí abans que els donés un ensurt als pares.

Encara que ja anava amb una mica de pressa, no va poder evitar parar davant d'un altre aparador. Aquest tenia un bon munt de paraigües, i entre ells n'hi va reconèixer un que era igualet al que portava ella, però el de la tenda era molt més nou. Llavors, va recordar quan la seva mare li va regalar el paraigües quan eren a punt de marxar cap a la ciutat. Ella sempre el portava quan plovia o nevava. I encara que ara tenia el mànec mig tort i la tela quasi esquinçada, li seguia agradant tant com el dia en què li havia regalat. Després, quan va passar pel davant de la tenda d'animals li va venir al cap el seu gat. Quan tenia sis o set anys, ella i la seva mare es van trobar al carrer una caixa tirada al costat de la porta de la botiga. Al principi, la van ignorar,

Marcelo
Ara

però quan van veure que la capsa es movia d'aquí a allà, la van obrir i van veure el gat que estava a dins, i els va fer tanta pena que se'l van emportar a casa.

Mentre ella seguia pensant en tot el que havia recordat, va arribar la nit i la pluja es va fer molt més forta, i entre la foscor i la boira de la pluja només va veure una petita llum d'un bar que hi havia en una plaça. Quan hi va arribar, va veure una estàtua de l'antic alcalde amb un cartell que deia:

"Al carrer dels records, el passat encara es viu"

Va entrar al bar i va esperar que la pluja es calmés una mica. Després va seguir pel carrer, i quasi es passa la casa dels seus pares si no fos perquè la seva mare la va veure per la finestra i la va cridar per a que entrés.